KÖNYVTÁR

VILÁG PROLETÁRJAI EGYESÜLJETEK!

# DUNAI VASMŰ ÉPITŐJE

DUNAI VASMŰ ÉPITKEZÉS PÁRTBIZOTTSÁGÁNAK LAPJA

II. évfolyam, 26. szám. Ára 30 fillér 1951 június 26.

## A B/2-es épület száz lakását húsz nappal a határidő előtt adjuk át

### *Termelési értekezlet az V. főépitésvezetőségen*

Szeptember hó folyamán megindul a termelés a mechanikai, a kazánkovácsműhelyben, valamint az öntödében. Már most érkeznek az esztergályosok, öntők, lakatosok, akik végleg itt maradnak. Számukra és családjuk számára lakást kell biztosítanunk. Tehát még ebben az évben ezer lakást kell végleges állapotba elkészíteni.

Ezt tudják az V-ös építésvezetőségen a segédmunkások, a kőművesek, az ácsok, a vasbetonszerelők, az építésvezetők és tudja elsősorban Praznovszki elvtárs, a főépítésvezető. Tudják azt, hogy *az ezer lakásból 340-et nekik kell elkészíteni és ezért mindannyian nagy lendülettel dolgoznak.* Mindenki már napok óta számolt, tárgyalt, hogy vajjon mit vállalhat alkotmányunk ünnepnapjának tiszteletére.

Praznovszki elvtárs és az építésvezetők összesítették a dolgozókkal az eddig meglett vállalásaikat és ennek alapján vállalták, hogy a leendő fűút mentén épülő hatalmas ötemeletes házakat határidő előtt elkészítik.

A B/2-es épületet, amelyben száz szép, kényelmes, összkomfortos lakás lesz, — 20 nappal a határidő előtt — november 10-re elkészítik. Ugyancsak 6 nappal a határidő előtt, szeptember 24-én átadják majd a szintén 100 család számára világos otthont nyujtó B/3-as épületet.

A B/1 és B/4-es 80 és 60 lakásos épületeket, annak ellenére, hogy az építkezést csak 30 nappal az előirányzott időpont után lehetett megkezdeni — mert nem volt megfelelő minőségű tégla —, mégis határidőre készítik el.

*Rákosi elvtárs keddi látogatása után a dolgozók olyan lendülettel és lelkesedéssel láttak munkához, hogy az összes eddigi eredményeiket túlszárnyalták.*

*Horváth László* ifjúmunkás-brigád 312 százalékot ért el. *Horváth József* kőműves 245 százalékot, *Nagy Imre* brigádja 214 százalékot és még sok kiemelkedő eredmény született.

A hétfőn megtartott termelési értekezleten a brigádvezetők, brigádjuk nevében olyan munkafelajánlásokat tettek, amelyek biztosítják, hogy az V-ös építésvezetőség az alkotmány ünnepére tett felajánlását teljesíteni tudja.

A műszaki vezetőknek és a társadalmi szervezeteknek ezután az a feladatuk, hogy a dolgozók versenyszerződéseit állandóan kiértékeljék, és az eredményeket, — de a hiányosságokat is nyilvánosságra hozzák. *A munkafelajánlás, a versenyszerződés egymagában még nem jelenti azt, hogy a dolgozók valóban versenyben dolgoznak.*

*A versenyszerződés megkötése csak az első lépés — most a végrehajtáson van a sor.*

## *Rákosi elvtárs látogatása kötelez,* hogy még jobban fogadjuk meg tanításait

A mechanikai műhelyen brigádommal falazási munkát végeztünk, mikor Prjevara elvtárs felkiáltott, hogy menjek le hozzá. Egy nagyobb vendégcsoportot láttam közeledni felénk. Mikor leértem, akkor tudtam meg a nagy hírt: Rákosi elvtárs jár közöttünk. És Rákosi elvtárs velem szembe jött... Érzéseimet nehéz kifejezni. Csak azt tudom, hogy valóságos belső remegés fogott el... de, hogyisne! — Mivel érdemeltem ki, hogy velem beszél Rákosi elvtárs?

Eszembe jutott a multam. — az elnyomatás alatt senki voltam. És minden, minden olyan hihetetlennek tűnt fel előttem... hogy népünk szeretett vezére, a nagy Sztálin hűséges és legjobb magyar tanítványa, az ország első békeharcosa, beszél velem...

Már nem is tudom, hogyan érkeztem Rákosi elvtárshoz... szinte észrevétlenül már fogta is a kezem... Valami ismeretlen, nagy emberi melegséggel tette fel a kérdéseket. Először a teljesítményem felől érdeklődött... hogy mióta dolgozom a Dunai Vasműnél... hogyan dolgoznak a fiatalok... és végül mosolyogva megkérdezte, hogy nem félek-e a nőktől?

— Mind több és több nőt kell a szakmába beállítani — figyelmeztetett Rákosi elvtárs. További jó munkára hívta fel a figyelmemet és ismét kézfogással köszönt el.

Ma sem tudom, hogyan érkeztem vissza munkahelyemre, a brigádomhoz. A brigádtagok nagy örömmel fogadtak. Hát hogyne örültünk volna: hiszen a szép eredmények, az állandó 200 százalék körüli teljesítmények, közös eredményeink, — összekovácsolódottságunk gyümölcse és ezért egész brigádunknak szólott ez a kézfogás — a legdrágább ember elismerő, megbecsülő kézfogása.

De ez bennünket kötelezettségekre is figyelmeztet. Arra, hogy továbbra is jó munkát végezzünk, még lelkesebben teljesítsük vállalásainkat, még többet tegyünk az anyagtakarékosságért... Ne tűrjük a selejtes munkát...

És mi ott azonnal meg is fogadtuk, hogy így fogunk dolgozni, így járulunk hozzá a Vasmű határidő előtti felépítéséhez, — Pártunkért, népünkért, drága szeretett Rákosi elvtársunkért!

BUTI GYULA
sztahánovista kőműves

## MUNKÁBAN AZ ÖNKÉNTESEK

### *A tanuló fiatalok egyre több brigádja teljesíti túl a normáját.*

Több mint ezer rohammunkás fiatal dolgozik velünk a Vasmű építésén. Dolgoznak a magas- és mélyépítő vállalatoknál, a gyárépítkezésen, mindenütt, ahol szükség van a munkájukra. Éltanulók, sztahánovisták, DISZ ifjúsági vezetők, a magyar tanuló ifjúság legjobbjait küldte közénk, hogy segítsenek munkánkban. Az iskolapadokból jöttek. Nehéz a munka, de ők legyőznek minden akadályt.

A gyárépítkezés előregyártó telepén dolgozik a Zója-diáklánybrigád. Tagjai a budapesti Martos Flóra-gimnáziumból jöttek. Ezek az elvtársnők tanároknak, gyermeknevelőknek, különféle pedagógusoknak készülnek. Svaller Györgyi, a brigád vezetője is tanár lesz.

— Az évvégi vizsgákat kitűnő eredménnyel végeztem — mondja Svaller elvtársnő. — Én vagyok az iskola DISZ-titkára. Kimondhatatlanul örültem annak, hogy a szervezet engem is méltónak talált, hogy Pentelén dolgozhassam. Még Pesten megalakítottuk a brigádot, elhatároztuk, hogy amint ideérünk, azonnal munkába állunk. Meg akarjuk mutatni, hogy nemcsak a tanulásban, hanem

*a munkában is elsők leszünk.*

A Zója-brigád nehéz munkát végez. Ők ugyan nem mondják, de tudhatjuk, hogy betonlapokat emelgetni nem könnyű dolog. Ők mégis, már az első nap 105 százalékot értek el. Másnap már segítséget kaptak az ott dolgozó régi munkásoktól. Megmutatták nekik, hogyan dolgozhatnak még jobban és még gyorsabban. Harmadnap már 130 százaléknál tartottak. A Zója-brigád tagjai még ezt is kevésnek tartják. Elhatározták, hogy a még hátralévő hét alatt is állandóan fokozni fogják eredményeiket.

Két Rákóczi-brigád dolgozik a gyárnál. A Rákóczi I. brigád tagjai jóval 100 százalékon alul teljesítenek. Állnak a gömbvas-hajlítógép mellett és arról panaszkodnak, hogy a munka nagyon „szaporátlan". Szeretnénk valami más munkához menni — mondják —, ott biztos nagyobb eredményeket érnénk el. A brigád tagjai jogtalanul panaszkodnak. Nem a munkával, hanem a munka megszervezésével van a baj. Ha kevesebbet veszekednének egymással, jobban előkészítenék a feldolgozandó anyagot, bizonyára szaporábban haladnának. Névrokonuk, a Rákóczi II. brigád két nappal utánuk érkezett. Ennek ellenére már lehagyták a Rákóczi I brigádot.

Nem zavarják egymást a munkában. A brigád egyik része sódert hord, a másik része kőművesek mellett dolgozik. Ők nem panaszkodnak a munka szaporátlanságáról. „Már

*az első nap túlhaladtuk a 100 százalékot"*

— mondják.

Porsi elvtárs, a brigád vezetője egyetemi hallgató. A debreceni Orosz Intézet első évfolyamát végezte. Ha megkérdik tőle, nem nehéz-e a sóderlapátolás, mosolyogva válaszol:

— Én már megszoktam a munkát, 10 éves korom óta napszámba járok. Én tartottam el egész családomat. A népi demokrácia adott nekem lehetőséget ahhoz, hogy az Orosz Intézet hallgatója lehessek.

A brigád többi tagjai debreceni középiskolás diákok. Ők még nem szokták meg a fizikai munkát. Porsi elvtárs állandóan segíti, biztatja őket. Megmutatta nekik, hogy tolják a talicskát kevesebb fáradsággal, hogyan fogják a lapátot, hogy ne törje fel annyira a kezüket. A Rákóczi II. brigád tagjai örömmel, szívesen dolgoznak. Porsi elvtárs most komoly dolgokat forgat a fejében.

— Nagyon megtetszett nekem ez az új város... Mindjárt arra gondoltam, hogy vissza sem megyek Debrecenbe, itt maradok végleg az építkezésnél... De tudom, hogy nekünk a tanulás az első kötelességünk. Elhatároztam, ha visszamegyek az iskolába, úgy fogok tanulni, hogy jó tanár lehessek. Ha pedig végeztem az egyetemmel, eljövök ide, Pentelére... Itt fogok tanítani, abban a városban, amelynek építésében én is részt vettem...

Nagy Margit a Béke-brigádban dolgozik. Ő a budapesti Fonóüzemből jött rohammunkára. Brigádjában ő az egyedüli üzemi munkás. A többiek tanuló fiatalok. A Béke-brigád állandóan 199 százalékot teljesít. Még annál is többet érnének el, ha nem akadályoznák őket.

— Még nagyobb lenne az eredményünk, ha nem gátolnának bennünket — mondja Nagy Margit —. Háromszáz méterről hordjuk a téglát a kőművesekhez. Az erőműtelep munkavezetője megígérte, hogy kordélyt szerez, az fogja a téglát szállítani. De eddig még nem gondoskodott.

Sok felesleges munkát is végzünk... egy közfalat háromszor kellett átrakni és végül az egészet ki kellett döntenünk. Mi, rohammunkások elvárjuk, hogy

*a műszaki vezetők jobban törődjenek velünk.*

Nemcsak 199 százalékot, hanem jóval többet szeretnénk elérni. Ha segíteni fognak munkánkban, úgy rövidesen el is érjük.

Csak egy pár brigádról beszéltünk... de szerte az építkezésen újabb és újabb brigádok kerülnek az élre... Rohammunkás elvtársaink szüntelenül fokozódó lelkesedéssel napról napra nagyobb és szebb eredményeket érnek el. Rohammunkás elvtársainkat! További jó munkát kívánunk nektek!

— márton —

## TÁVIRAT

### Rákosi Mátyás elvtársnak,

BUDAPEST

MDP Központi Vezetőség

Meleg szeretettel köszöntik és harcos üdvözletüket küldik a Dunai Vasmű városépítés 5. számú főépítésvezetőség üzemi pártszervezete tagjai abból az alkalomból, hogy a most alakult üzemi alapszerv első taggyűlése forrón szeretett Rákosi elvtársunk látogatásával egy napra esett. Ez a látogatás új lendületet adott az 5. főépítésvezetőség kommunistáinak és a Dunai Vasmű minden dolgozójának munkájához — akik megfogadják: augusztus 20-i versenyvállalásaikat teljesítik, hogy ezzel is döntő csapást mérjenek az imperialistákra és a velük cimboráló belső reakcióra!

Dunapentele, 1951. június 19.

Szabadság!

5. számú építésvezetőség MDP üzemi pártszervezete

## *Napilap lesz a Szabad Ifjúság*

A DISZ Központi Vezetősége, figyelembe véve a fiatalok kérését, elhatározta, hogy a Szabad Ifjúságot 1951 augusztus 1-től napilappá alakítja át.

A Szabad Ifjúság napilap szövetségünk új, éles fegyvere lesz. Nap mint nap segíteni fogja szervezeteinket és ifjúságunkat felemelt ötéves tervünk végrehajtásáért, a béke védelméért, a szocializmus felépítéséért folytatott harcban. A DISZ Központi Vezetősége felhívja a DISZ-szervezeteit, tagságát, az egész magyar ifjúságot, hogy támogassa, segítse elő a magyar ifjúság első napilapjának megteremtését.

★

A Szabad Ifjúság napilap hétköznaponként 4 oldalon, vasárnap 8 oldalon jelenik meg. Ára példányonként 40 fillér. Előfizetési díja 1 hónapra 8.50 forint.

A Szabad Ifjúság előfizetése csak egyénileg történik, a DISZ alapszervezeteknél.

## Verseny indul a nowahutai és pentelei női brigádok között

A Dunai Vasmű építkezés két női brigádja, Basa Rózsa kőműves, és Kincses Györgyné segédmunkás-brigádja versenyre hívta ki Lengyelországban a nowahutai építkezés két női brigádját. Nowa-Hután szintén egy nagy vasművet építenek, melynek teljesítőképessége nagyobb lesz a miénknél. Az alábbiakban közöljük a két női brigád által Lengyelországba küldött versenykihívás szövegét:

„Mi, a Dunai Vasmű női építkezésén dolgozó Pozsonyi Zoltánról elnevezett kőműves leány-brigád és a Vörös Csillag segédmunkás leánybrigád dolgozói az alábbi pontok szerint a VIT tiszteletére versenyre hívunk ki a Nowa-Huta építkezésén dolgozó két leánybrigádot. Célunk az, hogy tervünket pontosan teljesítsük, sőt túlteljesítsük.

Mi hatan, a szakmunkás-brigád tagjai, vállaljuk, hogy augusztus 10-ig 600 köbméter falat rakunk fel és átlagteljesítményünket 102 százalékról 110 százalékra emeljük.

Az egész brigád Makszimenko-módszerrel fog dolgozni.

A féltéglákat és téglatörmelékeket, valamint a visszamaradó habarcsot felhasználjuk.

A munkahelyünkön rendet tartunk.

A mellettünk dolgozó segédmunkás-brigádból legalább három kőműves átképzőst nevelünk ki.

Mi hatan, a segédmunkás-brigád tagjai vállaljuk, hogy naponként felváltva másfél órával előbb munkába állunk, hogy ezáltal is biztosítsuk a szakmunkások anyagellátását az egész háromemeletes épületen, amelyen dolgozunk.

Mindkét brigád tagjai vállaljuk, hogy heti 48 óra munkaidőnket pontosan betartjuk, igazolatlan hiányzás és késés nálunk nem fog előfordulni. Vállaljuk, hogy mindnyájan résztveszünk a szemináriumokon, hogy ezzel politikailag is továbbképezzük magunkat.

Elvtársak! Értesítsetek bennünket, hogy milyen módosításokkal fogadjátok el kihívásunkat. Levelezni szeretnénk veletek, hogy így munkamódszereinket átadjuk egymásnak, hogy a szocializmus építésében és a béke megvédésében, a hatalmas Szovjetunió baráti támogatásával együtt küzdő népeink között szorosabbra fogjuk a kapcsolatot.

Előre tervünk minél sikeresebb teljesítéséért Nowa-Huta és a Dunai Vasmű, a béke és a szocializmus két bástyájának mielőbbi felépítéséért!

Dunai Vasmű, 1951. június 20

BASA RÓZSA
„Pozsonyi Zoltán" kőműves-brigád vezetője

KINCSES GYÖRGYNÉ
„Vörös Csillag" segédmunkás-brigád vezetője

# A mult szenvedéseit akarta visszahozni: Grősz összeesküvő, gyilkos bandája

*A reakció sötét erői ismét szövetkeztek arra, hogy megdöntsék népköztársaságunkat, elrabolják a szovjet hősöktől kapott szabadságunkat. Grősz József kalocsai érseknek megígérték az amerikaiak, hogy Tito fasiszta csapatai és a Nyugaton felfegyverzetten álló magyar csendőrök rárontanak békés országunkra. Grősz vállalta, hogy rendszerváltozás esetén viselni fogja az államfői tisztséget. Kormányt is nevezett ki gyilkos papokból, népnyúzókból, rendőrspiclikből, kémekből. „Kormánya" tagjai között ott van Vezér-Vizer is, aki harminc szovjet katonát gyilkoltatott meg és ezért magasabb papi rangot és pápai áldást kapott. A nép ellen törtek. Az volt a céljuk, hogy visszahozzák a régi rendet, — visszaadják a gyárakat és a földeket volt tulajdonosaiknak. Lelepleztük és a vádlottak padjára ültettük őket, a gyűlölt gonosztevőket — lesújt rájuk a nép ökle.*

*A dolgozók emlékeznek, hogy milyen a mult, amit visszakívánnak ezek a gyilkosok. Erről szól Garanc István elvtárs levele.*

## „A vérebek nem nyugodnak"...

Nincs olyan véreb, amely annyi szívet és emberi életet marcangolt volna szét, mint ezek a hazugságot fecsegő papok, volt népnyúzók, Grősz kalocsai érsek és társai.

Én, többezerholdas a néptől elrabolt papi birtokon születtem. Tizéves koromig, amíg a kulákoknak nem kellettem, papi birtokon vezettem az ökröt és a hajnali harmattól térdig kihasadozott lábbal kapáltam a kukoricát vagy a gabona közül szedtem a mácsonyát látástól vakulásig. Nyolcéves koromban meg is gyóntattak, hogy nem loptam-e a szüleim által bekapált, megpermetezett, felkötözött szőlőből — ami tőkéről olyan csábítólag kandikált ránk, papi birtokon felnövő mezítlábas, lerongyosodott, kiéhezett gyermekekre. A birtok urai, a papok azt prédikálták: „Szeresd felebarátodat, mint önönmagadat". Hazugság volt ez a szó a szájukban, mert ők magukon kívül más embert nem szerettek. Annál jobban szerették a kizsákmányolást, a más vérén, verejtékén szerzett hasznot. Ha valaki erről a szemükbe mondta az igazat, akkor a népét, osztályát elárulló csendőrök jelentek meg a papi lányán. A pofon, kardlap és megtaposás után újból kapták a cselédek: „Szeresd felebarátodat, mint önönmagadat."

Hazug, képmutató volt minden szavuk. Velünk megtaníttatták, hogy „ne paráználkodj, felebarátod feleségét bűnre ne kívánd". És mégis — emlékszem — a nagy papi birtok főintézőjének irodájából Ex Terike leszaggatott ruhával szaladt ki. Nem paráználkodott és azért azonnal el kellett hagynia a papi birtokot és vele együtt a szülői házat. Arra is emlékszem, hogy amikor Feri bácsi dühösen kiabált az esperessel, hogy miért kezdett ki a feleségével — az esperes „úr" csendőrökkel verette meg.

A nép kizsákmányoltságának és szörnyű megaláztatottságának már hat éve vége. S ezek a feketeruhájú, feketelelkű gazemberek vissza akarták hozni a mult minden szenvedését. Ugyanúgy alakoskodtak, mint régen. Grősz, kalocsai érsek délelőtt a kormány és az egyház megegyezéséről tárgyalt — ugyanaznap délután ígérte meg az amerikaiaknak, hogy népi demokratikus rendszerünk megdöntése után vállalja az államfői tisztséget.

Mi, a Dunai Vasmű építői örömmel fogadjuk kormányzatunktól, hogy lehetetlenné tette az ilyen régi, az „ember" nevet megszégyenítő vérebek működését, földalatti szervezkedését — akik most még több vérben akarták fürödni, mint 1919-ben. Követeljük, hogy nyerjék el méltó büntetésüket, hogy ne legyen kedvük se nekik, se társaiknak, — a valaha csendőrszuronyokkal őrzött sokezerholdas birtokaik visszaszerzésére tervet szőni. Miénk, dolgozóké az ország, mi uralkodunk benne. Nem tűrünk meg senkit, aki népi demokráciánk ellen szól vagy kezet mer emelni. A vérebek nem nyugodnak, de mi lesujtunk rájuk.

GARANC ISTVAN
Kisvasútépítés.

Péntek este az 5. építésvezetőségnél egy Elu-kocsiról téglát raktak. A sofőr feszült figyelemmel hallgatta a kormánykerék mellett, amint éppen a Grősz-féle összeesküvők tárgyalását közvetítette a megafon. Grősz arról beszélt, hogy ők „sofőr-kolléga" álnéven leveleztek. A gépkocsi sofőrje erre felkapta a fejét és felhördült: „Ezek nekem ugyan nem kollégáim."

Német Demokratikus Köztársaság:

## Megkezdődött Drezda újjáépítése

Az angolszászok által elpusztított Drezda újjáépítése megkezdődött. Az újjáépítést a leghaladottabb szovjet munkamódszerek alkalmazásával végzik. Még ebben az évben 350 ötemeletes lakóházat építenek fel a város egyik részén, a város központjában pedig az Elba mindkét partján gyönyörű paloták, kultúrházak, üdülők fognak emelkedni. A város határában hatalmas kultúrparkot, sporttelepet és egy ifjúsági színházat építenek. A híres drezdai múzeumot, amely ma romokban hever, eredeti stílusában építik majd fel.

„Amerikai életforma"

## Kunyhók a kétszázmérföldes nyomorvölgyben

*A „Colliers" című amerikai folyóirat írja: „a munkások életfeltételei az Egyesült Államok nyugati részén elviselhetetlenek. Kétszázmérföldes hosszúságban húzódik az éhség, betegség és a nyomor övezete Nyugat leggazdagabb völgyében, a Sas-Joachim völgyben. A munkástelepen a nők és gyermekek kenyeret kéregetnek. Tíz-, sőt többtagú családok nyomorognak tizenkétszer tizenkét láb méretű kunyhókban és sátrakban, amelyekben piszok és elviselhetetlen bűz van."*

*

## „ÚRIEMBEREK"

Matthews tengerészeti miniszter, Russel demokrata szenátor s más háborús gyujtogatók az USA-ban nyiltan követelik, hogy az USA adja az „első ütést", másszóval, hogy hadüzenet nélkül rohanjon meg más országokat.

„A nagy gyorsaságok századában ostobaság volna előbb hadat üzenni és utána végrehajtani a támadást" — jelentette ki a szemérmetlen Russel.

A javaslat nem eredeti — Hitler a gyakorlatban kipróbálta. Hogy mi lett a sorsa — eszükbe juthatna a Russel-féle vérgőzös őrülteknek.

*

## Nekik még hazájuk sem szent...

*A labourista Woodrow White, aki azelőtt képmutatóan reklámozta a Szovjetunió iránti baráti érzelmét — levette álarcát. Ez a gentleman, aki az angol parlamentben Shinwell hadügyminiszter támogatása közben sürgetően újabb megajánlásokat követelt a hadsereg számára, szórúl-szóra a következőket jelentette ki: „Egyszer s mindenkorra végezni kell az atombomba eltitkolásáról szóló álszent fecsegésekkel... Jobb lesz, ha az oroszok kezdik megérteni, hogy mi inkább hajlandók vagyunk Londont és Birminghamet romokban látni, semhogy megengedjük a kommunizmus elterjedését az egész világon." Így fest a valóságban a béke esküdt ellensége, saját népének ellensége, aki előtt semmi sem szent, még hazája földje sem.*

Az amerikaiak gyilkos bombázásai után

## a koreai ifjúság önfeláldozóan vesz részt a mentési és helyreállítási munkálatokban

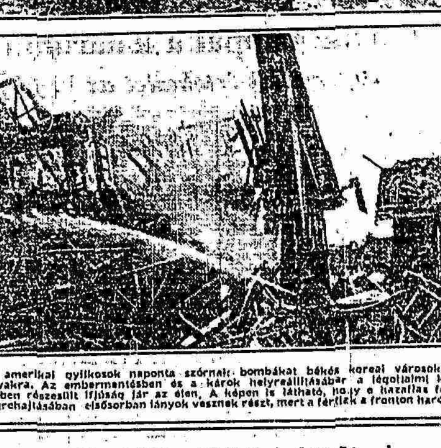

Az amerikai gyilkosok naponta szórnak bombákat békés koreai városokra és falvakra. Az embermentésben és a károk helyreállításában a légoltalmi kiképzésben részesült ifjúság jár az élen. A képen is látható, hogy e hazafias feladat végrehajtásában elsősorban lányok vesznek részt, mert a férfiak a fronton harcolnak

## „Heti két túlóránk bérével segítünk a koreai gyermekeken"

### A D/34-es ifibrigádjainak vállalása

P[illanta]t véve az 5. építésvezetőség B/1-es épületén dolgozó kőművesek és [mun]kavezető felajánlásairól — mi, a Mélyépítő Vállalat D/34-es munkahelyén dolgozó kőművestanulók, oktatónkkal, Kreszlyankó Andrással és ifibrigádvezetőnkkel, Széll Józseffel együtt, ugyancsak felajánljuk, hogy egy hónapon keresztül minden héten egy nap műszak után két órát dolgozunk és az érte járó bért a szenvedő koreai gyermekek megsegítésére ajánljuk fel.

Az ipari tanuló fiúk és lányok Bányai József főmunkavezetővel, Debreceni Mihály, Barta Vilmos oktatóval vállalják azt, hogy a vasbetonszerelésnél 120 százalékos teljesítményt fognak elérni.

Tanulótársaink, kövessétek a példánkat!

D/34. ipari tanulói és oktatói.

# RIADÓ A HATÁRON

*Részlet Géczi Gyula kisregényéből*

Az őrs beosztottjai gyakorolnak.

— Ne ugráljon a puskád csöve, ha célzol, — mondja Kovács tizedes a mellette térdelőnek. Apró, kistermetű határőr a megszólított, s most mérgesen néz.

— Tudom én azt magamtól is, véletlenül ugrott meg.

— Próbáld csak mégegyszer.

Juhász bajtárs dühös. Bántja az eredménytelenség. Azt mondják most róla, hogy nem tud jól célozni. Hát ki érte el a lövészversenyeken mindig a legjobb helyezéseket?

— Majd én megmutatom — mondja határozottan.

Az őrs kerítésén túl hatalmas tölgy áll, melynek gallyai között ott rejtőzik az ellenséges megfigyelő. Azt kell leszedni. A bajtárs letérdel, fegyvere csövét a gallyak közé irányítja és lassan húzza el a billentyűt. Nyugodt, biztos a tartása, meg se rezzen kezében a fegyver. Csak szája körül látni valami kis, furcsa mosolyt. Az ellenséges megfigyelő most már nemcsak a fa gallyai között ül, hanem a tábla ke[ze]s a célgömb vízszintesen elvágó irányélén is.

Csett... A puska elcsattant.

— Sikerült — mondják felderülve a körülötte állók.

— Ha mindig ilyen pontosan célzol, nem menekül el az ellenség fegyvered csöve elől.

Juhász bajtárs most is szégyelli az előbbi eredménytelenséget. Restelkedve szólal meg:

— Elvakított a napfény.

A kiképző sorakoztat. A hármas sorokban menetelő határőrök vidáman énekelnek. Nyoma sincs annak, hogy egész éjszaka egyikük sem aludt. Fiatalok, nem könnyen fáradnak. A víg nótaszóra a laktanyaőr is lelekint a magasfigyelőből. Fenn még csak fuj egy kis szél, lengedez valami enyheség, de az udvaron izzasztó a hőség. Augusztusi kánikula.

— Hej, de nagy a meleg — sóhajt fel valaki, a szünetben homlokát törölgetve. A pihenők az őrs árnyékos oldalára húzódnak. Ki leül, ki a könyökére támaszkodik, van ki csak puskával a kezében megáll az árnyékos részen. A zsebekből előkerülnek a cigaretták. De most nincs vidám beszélgetés, nincs kacagás.

Az udvar egyik sarkában Kovács tizedest, a pártcsoport vezetőjét a kommunisták veszik körül. Még tegnap meg akarták tartani a pártcsoportértekezletet, de menni kellett ki a határra. Kovács tizedes magas alakja félfejjel kimagaslik a csoportból. Hangja erőteljesen szárnyal. Az ilyen ember bizony nem fél a nehézségektől. Most beszéd közben többször megemeli puskáját és dobbant is hozzá.

— Megint baj van. Tegnapelőtt éjszaka a műszaki berendezéseket rombolták össze. Az éjjel pedig átjöttek.

Szaláuczi bajtárs fejét lehorgasztva szólal meg.

— Bizony az éjszaka se válik dicsőségünkre. Ha az ellenség ravasz, legyünk mi százszor leleményesebbek. Van olyan határőr, aki másodmagával 11 ellenséges ügynököt is elfogott. Más őrsön pedig az esztendőben senki lépte át senki büntetlenül a határt. Álljon a pártcsoport az élre! Érezzük hogy elsősorban mi vagyunk felelősek a határokért. A bajtársak követik a kommunisták példáját.

— Meg kell tudni, kik segítik őket — folytatja Kovács tizedes. — Ravaszak nagyon, de velünk van a nép. Ha nem sikerül megszüntetni a büntetlen határsértéseket, sohasem mossuk le őrsünkről azt a szégyent, hogy átjáróház vagyunk az ellenség számára.

— Sorakozó! — A parancsszó keményen hangzik és pár másodperc mulva feszesen, kiigazodva állanak a sorok. Az őrsparancsnok most lépett ki az iroda ajtaján. Arca gondterhelt, ő is azon töri napok óta a fejét, hogy kik segítik a titóisták kémeit itt a határ mellett.

Az őrsparancsnok azelőtt bányász volt. Kezefején, homlokán fekete szemcsék ették be magukat a bőr alá, még a tárnában. A Párt, a dolgozó nép bízta rá itt a határt, s érzi, hogy felelős is érte. Éppen ezért gondterhelt az arca. Volt 5 katona azelőtt is, de sohasem érzett ilyesmit. Felelősség? Örült az ember, ha valahonnan kihúzhatta magát. Csinálják az urak — gondolták akkor sokan. Most megáll a feszes sorok előtt. Boldog, örömteli, felszabadult arcok tekintenek szembe vele melyet a mostani eredménytelenség sem tud teljesen megtörni.

Szabad népünk, szabad fiai. Arca felderül, szíve táján hirtelen melegséget érez. Szeretné valamennyit külön külön is magához ölelni.

A fegyvereken megcsillan az estbe hajló napsugár. A fiatal szemek keményen villannak fel. Egyszerre nyílnak a szájak a parancsnok üdvözlő szavaira, s keményen zúg:

— Erőt, egészséget!

Az őrsparancsnok szavai törik meg a beálló csendet. Arról beszél, hogyha pillanatnyilag érthetetlen dolgok is, amikkel szemben állnak, nem szabad elcsüggedni, nem szabad megtorpanni. Szavait visszhangozzák az őrsépület falai.

— Váltsuk valóra, amit a Párt és parancsnokaink követelnek tőlünk. Ne menjen át senki büntetlenül határunkon soha. A jól végzett munkát értékeli népünk. A kemény harcokért szeretettel fizet. Ezt mutatja az a dicséret is, amelyet a legutóbbi kémfogásban kitűnt bajtársaink kaptak.

Kezével int helyettesének, aki előre lép a határőrség parancsnoka dicsérő parancsával és azt olvasni kezdi.

„Szalai István államvédelmi határőr és Tóth János államvédelmi határőr bajtársakat megdicsérem, mert 1950 augusztus 5-én a határon átjövő két ellenséges ügynök támadását visszaverték és azokat fegyveres tűzharcban megsemmisítették. Egyidejűleg soronkívül őrvezetőkké előléptetem."

A két bajtárs kilép a sorból. Az őrsparancsnok keményen kezet szorít velük, miközben átadja a dicsérő okiratot és az ezüst határőr jelvényt. Azután két-két kis ezüstcsillagot is átad. A két kis ezüstcsillag a vállapra kerül fel majd két oldalról, mint a megbecsülésnek, az eredményes harcoknak, a bátorságnak, a jólvégzett munkának elismerése. A két bajtárs ajkáról keményen hangzik: „A dolgozó népet szolgálom!"

Lélekemelő pillanat ez. A sorok sugárzó tekintete melegen, bajtársiasan öleli körül a két megdicsértet. Nem a kitüntetésért harcoltak, de íme, értékelik a becsületes munkát, a hősies helytállást. Az őrs politikai vezetője, aki eddig hallgatva állott a parancsnok mellett, a felsorakozottak felé fordulva szól a két bajtárshoz:

— Megírjuk a bajtársak falujába, megírjuk az édesanyjuknak, hogy becsületes katonafiakat neveltek. Olyanokat, akire nyugodtan rábízhatják a határt.

Ott a tiszamenti és nógrádi kis faluban, ha megkapják a levelet, felolvassák majd a taggyűlésen, aztán kiteszik a faliújságra is. Mire hazamennek mindenki tud majd arról hogy a két határőr megállotta a helyét.

Egész éjszaka őrködtek azon az éjszakán, s a rejtett figyelőből jól látták az átjövőket. Fel is szólították őket szabályszerint megadásra, mire a két kém tűzharcba kezdett. A határőrök, úgy ahogy tanulták, lőttek. A lövések után nem tüzelt vissza még egyszer a két ügynök. Becstelen életüket kioltották a biztosan találó fegyverek.

Most az ünnepi parancskihirdetés után az őrsparancsnok Kovács bajtársat hívatja. Az irodában ott van a politikai vezető is, s határsáv térképe fölé hajolva beszélgetnek. Az őrsparancsnok ceruzájával apró köröket rajzol be a térképre. Lassú, megfontolt hangon mondja:

— Fel kell készülni, hogy megsemmisítsük a határsávunkban garázdálkodó titóista ügynök-bandát.

# Ha jó a műhelybizottság — jobb a termelés is

Mindenki előtt ismeretes, hogy a főépítésvezető munkáját a Párt és a szakszervezet, vagyis az alapszervi párttitkár és műhelybizottsági titkár segítsége nélkül megoldani nem képes.

A műhelybizottság a termelés vonalán közvetlenül szinte óránként nyújt segítséget és ezáltal kapcsolódik bele a főépítésvezető munkájába.

Az első és legfontosabb ténykedés, ami a termelés fokozásával szorosan kapcsolatban áll, — az a versenymozgalom megszervezése és annak a bizalmihálózaton keresztül való támogatása. Döntően fontos, hogy a dolgozók között

### a verseny ne legyen kampányszerű

és ezt a műhelybizottság, — ha jól együttműködik a főépítésvezetővel, könnyen elérheti. Példa erre a kongresszusi verseny és az azt megelőző hónapok, mikor nálunk Jeszenovics elvtárs vezetésével a műhelybizottság aktívan dolgozott. A kongresszusi verseny után műhelybizottságunk tagjainak egy része szabadságra ment és így bizalmihálózatunk szinte teljesen megszűnt. Ennek következtében a verseny ellaposodott, aminek eredménye, hogy május 1-re építésvezetőségünk elvesztette vezető helyét. A versennyel szoros kapcsolatban áll a tervteljesítés. Ha a versenymozgalom megszűnik, — ha a műhelybizottság nem foglalkozik a dolgozókkal, úgy nem tudjuk teljesíteni az előirányzatot. Különösen igaz ez most, mikor munkaerőhiánnyal küzdünk és mikor a dolgozók többsége olyanokból áll, akik az építőiparban, de általában az iparban még nem dolgoztak. Feltétlenül szükség van a műhelybizottság jó munkájára a toborzott dolgozókkal való foglalkozásnál is.

A termelést felelősnek, aki átfogó képpel rendelkezik az építésvezetőség tervteljesítéséről feltétlenül ismertetni kell a dolgozók előtt az egyes részlegeknél mutatkozó lemaradásokat és

### ki kell kérnie a dolgozók gyakorlati javaslatait

a lemaradások behozására. Gyakori eset, hogy dolgozóink egy-egy röpgyűlésen konkrétan rámutatnak a szervezetlenség egyes eseteire, amelyeket a munkavezetők maguk nem vettek észre, és amelyeket így sikerül kiküszöbölni.

Sajnálattal kell megállapítanunk azonban, hogy az olyan nagy horderejű kérdésben, mint a brigádszervezés, — műhelybizottságunktól támogatást nem kaptunk. A brigádok szervezése nem kis feladat. Éppen ezért szükséges, hogy ebből a munkából a műhelybizottság a bizalmiakon keresztül vegye ki részét. Állandó jellegű brigádokat kell alakítanunk és ehhez bizony hatalmas nevelő munkát kell végeznie a műhelybizottságnak. Nem véletlen az, hogy mikor műhelybizottságunk jól működött, éppen akkor alakultak a Bertók kubikos-, Jeszenovics kőműves-, Vígl segédmunkás-, Kucsera kőműves-, Várszegi ács-, Várnai segédmunkás- és még számos ma is meglévő brigádunk. Nem véletlen, hogy ebben az időben dolgozóink keresete magasabb volt, mint akkor, mikor a műhelybizottság jóformán csak névleg működött.

Természetesen munkánk alapja a munkafegyelem kell, hogy legyen. A munkafegyelem megszilárdulását a jó felvilágosító munka, a dolgozók öntudatának emelése eredményezi. Ha a műhelybizottság a dolgozókkal foglalkozik, úgy a dolgozók megértik munkájuk jelentőségét és támogatni fogják a műhelybizottságot a felmerülő nehézségek leküzdésében.

A versenymozgalom kiszélesítése, a brigádszervezés a munkafegyelem: ezek azok a tényezők, amelyek a tervteljesítést eredményezik. Ezek a tényezők egymás függvényei. Ha a műhelybizottság jól működik, úgy ezeket a tényezőket biztosítani tudjuk. A dolgozók keresete emelkedik és teljesítjük tervünket.

Természetesen a műhelybizottság munkája csak úgy lehet eredményes, ha a műszaki vezetés biztosítja a jó munka előfeltételeit. Sok példát lehet erre, hogy egy-egy későn kiadott műszaki intézkedés, vagy a műszaki vezetés egyéb hiányossága a műhelybizottság jó munkájának gátjává vált. Éppen ezért fontos, hogy

### a főépítésvezető a főbb problémákat a háromszögértekezleten felvesse,

hogy így a műszaki vezetőség kiadott utasításai a munkahelyen a megfelelő támogatást megkapják.

Az eddigi munkát kiértékelve megállapíthatjuk, hogy hetenként egyszer feltétlenül össze kell ülni a háromszög-értekezleten, hogy a felmerült problémákat a Párt iránymutatásának megfelelően, az alapszervi titkár, a műhelybizottsági titkár és a főépítésvezető megtárgyalja. A gyakorlat azt igazolja, hogyha az együttműködés jó, minden nehézség ellenére tervünket teljesíteni, sőt jóval túlteljesíteni tudjuk.

A Párt alapszervezete minden támogatást megad részünkre és így saját hibáink kiküszöbölése után a műhelybizottság jó munkájára támaszkodva, mellőn fogjuk kivenni részünket a Dunai Vasmű határidőelőtti felépítéséből.

Tárnok Béla,
főépítésvezető

# Építkezésünkön megalakulnak a szállásolási vállalatok

A Népgazdasági Tanács a közelmúltban határozatot hozott: *meg kell javítani a Dunai Vasmű építkezés dolgozóinak szociális és kulturális elhelyezési viszonyait.*

Az építkezés munkálatainak megjavítása terén komoly sikereket értünk el, tehát nyilvánvaló, hogy ezzel párhuzamosan lépést kell tartanunk a kiszolgáló, ellátó munkával is. Ezt a célt szolgálják a legközelebbi időben megalakuló szállásolási vállalatok. A rendelkezésre álló anyagi és technikai lehetőségeken belül *a dolgozók ideiglenes jellegű elszállásolásánál minél jobbat, minél tökéletesebbet kell nyujtanunk.* Biztonságosabb, védettebb, otthonosabb környezetet teremteni építőmunkásainknak: ez a főfeladata az új vállalatoknak. Egészségügyi szolgáltatunk, szállásfelelőseink, takarítóink, gondnokaink és étkezési felelőseink jó munkája elengedhetetlen feltétel szocializmust építő terveink megvalósításához.

Nálunk legfőbb érték az ember. És ezt a legfőbb értéket óvnunk, védenünk kell. Dunapentelén, ahol sokezer munkás megszokott és kellemes otthonától távol van, különleges jelentősége van ennek a kérdésnek.

Feladatunk, hogy itt, az épülő városban megteremtsük azokat a körülményeket, melyek második otthont biztosítanak a számukra.

Addig, amíg műszaki vezetőink a tervteljesítés műszaki megvalósulását teremtik meg, nekünk védett és biztonságos technikai környezetet, megfelelő szociális ellátást kell nyujtanunk.

Dolgozóink jelenleg rendezett, 20 ágyas szálláshelyeken, hideg-meleg-vizes zuhanyozókkal, barátságos klubszobákkal, változatos műsorú kultúrintézményekkel, korlátlan sportolási lehetőségekkel rendelkeznek.

*A Párt rendkívül sokat törődik vele, hogy ellátó- és kiszolgálószerveink ezen a téren minél tökéletesebbet nyujtsanak.*

Mi azonban korántsem mondhatjuk azt, hogy feladatainkat maradéktalanul megvalósítottuk. Tovább kell javítanunk szállásviszonyainkat: a szobatisztaság, a szúnyogok, egerek elleni védekezés vonalán. Fokozatosan biztosítanunk kell a dolgozó házastársak együttes elszállásolását, a gyermekek napközi gondozását. Gondoskodnunk kell személyi értéktárgyaikat elzárható szekrényekről. De sorolhatnánk még tovább...

Hogyan valósítjuk meg ezeket a feladatokat? Komoly lehetőséget nyujtanak számunkra az önálló hatáskörrel és független anyagi eszközökkel ellátott szállásolási vállalatok. A munka szervezésében, ellenőrzésében, a beruházásokra és karbantartásokra szánt összegek gazdaságos felhasználásában biztosítjuk a növekvő igények kielégítését.

*Dolgozóink nem egy esetben bebizonyították, hogy nemcsak elvárják a szerveinktől a jó munkát, hanem azt elő is segítik, meg is becsülik.* Látják, hogy meg kell becsülniök a kényelmes ágyat, — a fehér vászonterítővel letakart asztalokon jobban ízlik az étel, — az ízlésesen dekorált szoba nemcsak tanít és nevel, de kedélyükre is kellemesen hat. Ilyen körülmények között pedig jobban halad a termelő munka, ami magasabb százalékot, több keresetet eredményez.

A munkaerővándorlás elleni harcunkban is hatásos fegyver a gondosan, kielégítően felszerelt és berendezett otthonos környezet, a pontosan kikézbesített levél, vagy csomag, a közigazgatási problémák szervezett megoldása, az apró-cseprőnek látszó, mégis jelentős egyéni problémákkal való gondos és megértő foglalkozás.

Mindez a jelenlegi formák közötti bonyolult és nehézkes megoldású feladat volt gondnokságaink részére. A vállalattá alakulás előtérbe hozza ezeket a kérdéseket, melyeket kivétel nélkül meg kell oldanunk és amelyeket meg is fogunk oldani.

Sas István

### Miért van az...

...hogy az E/7-es épületen a munka befejezése után a munkaterületet rendetlenül hagyjuk? Pallók és szlahánovállványok hevernek szerte-szét. Kollár Julia elvtársnő, a munkavezető, aki egyébként jól végzi munkáját, ügyeljen arra is, hogy a munkaterületet mindig időben rendben tartsa.

*

...hogy hétfőn reggel a III/1-es szekciósnál dolgozó rohammunkásoknak „elfelejtettek" reggelit adni? Ezek az elvtársak délig étel nélkül dolgoztak, mivel a munkavezető többszöri felszólítás ellenére sem gondoskodott reggeliről. A III/1-es szekciós munkavezetője így képzeli a rohammunkások fogadtatását?

# „HURRÁ 109 SZÁZALÉK..."

## Egy rohammunkásleány levele

*Este, munka után, mikor megmosakodva, felfrissülve kilépünk a zuhanyozóból és végigsétálunk a tábor „főutcáján" — itt is ott is felhangzik a kérdés: „Mennyit teljesítettetek ma?" A Veres Pálné leánygimnázium brigádjainak tagjai is gyorsan végigjutnak a IV-es utcán. Bekiabálnak mind az öt sátorba, hogy megtudják, melyik brigád érte el a legjobb eredményt. Ilyenkor a „Komszomolszk"-brigád tagjai csüggedten hajlják le fejüket és szomorú, bánatos hangon motyogják: „Nem tudjuk... mi döngölünk... döngölünk — órabérben..."*

*Éppen ezért a döngölés mélyen megvetett dolog brigádunk minden tagja részéről. Olyan munka, mely nem teljesítményben megy, ahol az eredményt le lehet mérni... és amellett tűrni kell azt is, hogy egész nap folyamán végzett munkánkat játszi könnyedséggel végzi el rövid idő alatt a hengergép...*

*Ma végre teljesült legfőbb óhajunk: teljesítménybérbe osztottak be, — kubikolásra. Ásókkal, lapátokkal, talicskákkal felszerelve boldogan, jókedvűen indultunk el munkahelyünkre. Elkezdődött a munka. Nem könnyű dolog a kubikolás... Nehezen is ment eleinte. Rossz módszerrel, kapkodva, szervezetlenül dolgoztunk. Aztán jöttek az elvtársak: a munkavezető, az ÜB-titkár, a mellettünk dolgozó Kilián-brigád tagjai, segítettek, magyarázták és a munka kezdett jobban menni.*

*Kiadtuk a jelszót: „Előre a száz százalék eléréséért!" Lelkesen dolgoztunk és boldog arccal figyeltük, hogyan nő munkánk nyomán a földhalom és hogyan szélesedik az út. És közben arra gondoltunk, hogy micsoda nagyszerű érzés lesz az, amikor két hét mulva végigrobog autónk az általunk épített úton. Délután a helyzet már határozottan biztató képet mutatott. Hogy a munka jobban menjen, a munkavezető elvtárs is segítségére sietett a Komszomolszk-brigádnak, harci tűzben égő tagjainak.*

*Már szinte rohantunk a talicskával... percenként hangzott el a kérdés: „Hány óráig dolgozunk...?" És megkönnyebbülve lélekeztünk fel, mikor megtudtuk, hogy tovább dolgozunk, fél 6 óráig. De ez az óra is elérkezett. És csodák csodája... a fáradt brigádot alig lehetett a munkahelyről elcipelni. Izgatottan kérdeztük: „Munkavezető elvtárs, hány százalékot teljesítettünk?" Kiderült, hogy 109 százalékra sikerült a közös munka.*

*A Komszomolszk-brigád tagjai örömujjongásba törtek ki. Fáradtan, de azért boldogan, kipirult arccal kapaszkodtunk fel az autóra. A robogva száguldó kocsiról messze röpítette a szél a pentelei induló vidám dallamát:*

*„Szált víg dalunk szabad hazánk egén...
Fel tettre, hát, mind talpon most a legény..."*

KOVÁCS ZSUZSA
*rohammunkás
Veres Pálné gimn.*

## Magasépítkezés Moszkvában

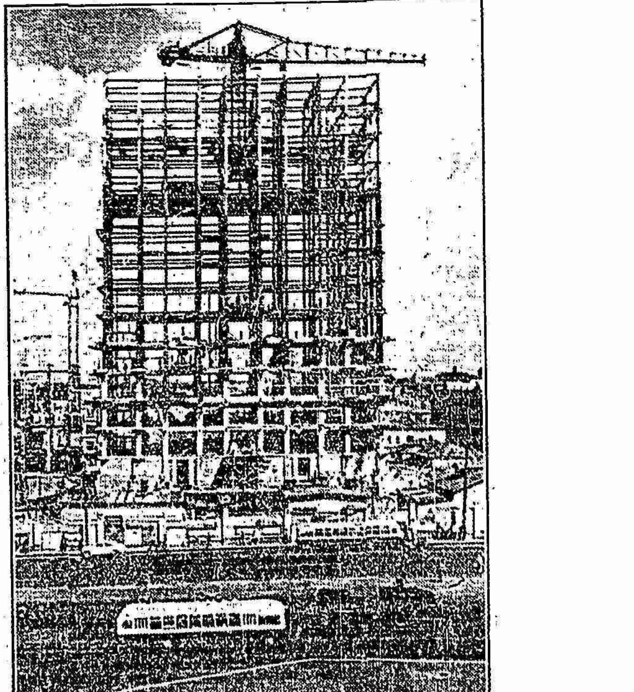

A Vörös Kapunál épülő tizennégy emeletes lakóház vázát előregyártott vasszerkezetekből állítják össze. A vasgerendákat az épülettel együtt emelkedő kúszódaru emeli magasba.

# A rosszszerkezetű emelőbika és az előregyártás rossz szervezési terve miatt maradt le a tervben a mechanikai javító középső csarnoka

A mechanikai javító középső hajója elmaradt a tervben a többi csarnokok mellett. A lemaradásnak két oka van. Az első: az EMUK-ban rosszul tervezték, rosszul szerkesztették meg az „emelő bikát". A második: Gazda Mihály rossz organizációs (szervezési) tervet készített a betongerendák előregyártására.

*A lemaradás első okáról:* Az EMUK-ban egyenesen a dunapentelei építkezés számára tervezték az emelőszerkezetet, — amivel az előregyártott betongerendákat beemelik a helyükre, — mégis tökéletlen. Kidas László építésvezető kérte a tervezőt, hogy úgy szerkessze meg az emelőt, — hogy azt meg lehessen dönteni. A kérés hiába hangzott el, a hosszú, szinte módszertelen konyságú emelőbikát nem lehet előredönteni. A betongerendát emelés közben drótkötelekkel kell félrefordítani, nehogy beleütközzön a tartóiba. A tartók fölé emelik és csak akkor fordítják vissza eredeti helyzetébe, hogy visszaengedjék a tartókra, végleges helyére.

Az emelőbika tervezője nem vette figyelembe, hogy gépesítés is van a világon. Mi sem lett volna természetesebb, hogy villanymotor húzza fel a magasba a betongerendákat. De helyett a tervező kézi csörlőt szerkesztett az emelőre.

Hat ember négyórai nehéz munkával húz fel egy-egy betongerendát. Az emelőgép nem mozog sem előre, — sem hátra, szintén csörlőkkel kell vontatni másik helyre.

Lehet, hogy a tervező bevette azt is a tervbe, hogy a csörlő csapágyait le kell zsírozni —, de az EMUK-ban nem zsírozták le. Emiatt az egyik szombaton kellemetlen meglepetés érte a gerendaemelőket. A jónéhánytonnás betongerenda megállt a levegőben, félúton. Nem lehetett sem feljebb emelni, sem lejjebb ereszteni, — a csörlő csapágya megszorult. Drótkötelekkel kötötték fel a gerendát a tartókra, hogy szétszedhessék és bezsírozhassák a csörlőt. Egy teljes nap telt el addig, amíg folytathatták az emelést. Az eset mégis háromnapi kiesést okozott, — mert közben nem folytathatták a következő gerendák előregyártását.

Az EMUK-kal Gazda Mihály tartotta a kapcsolatot. Ő fogadta el az emelődaruk tervezetét. Tehát tudnia kellett volna, hogy a „bika" mire képes. De az előregyártás szervezési tervéből az derül ki, hogy nem tudta. Ez az, amit meg kell mondanunk *a lemaradás második okáról.*

Gazda elvtárs úgy tervezte, hogy az emelő mellé gyártják a betongerendákat. Kiderült, hogy oldalról nem tudja felemelni a szerkezet a nagy betontestet s egy-egy gerendát többnapi munkával kellett elé gördíteni.

Azóta már Pejovara elvtárs elkészítette az előregyártás észszerű szervezési tervét.

(*A harmadik okról* ritkán beszélnek, — pedig annak is nagy szerepe van a késésben. Az emelőhimbát Oláh elvtárs, a NEB egyik szállítási felelőse a gyár gépei közé rakatta le, csak két hét mulva találták meg. A vagonok a plimba alkatrészeit csodálatos módon még Úpentelei állomáson lerakták — s ezek is csak hosszas keresgélés után kerültek elő.)

Az eset tanulsága az, hogy a tervezők tartsanak jobb kapcsolatot az élettel, törekedjenek észszerűbb megoldásokra s az emberek helyett gépekkel, jó gépekkel végeztessék el a munkát!

### Miért van az,

...hogy a VI-os főépítésvezetőségen nem adnak elég munkát a kőműves-brigádoknak? Azért, mert nagy a szervezetlenség. Az egyik hatlagú brigádot délben elküldték, hogy estére jöjjenek majd be és akkor anyagot készítenek elő a kőművesek részére. Este betonozással bízták meg ezt a brigádot és a kőművesek másnap reggel közel két órát álltak. — A múlt hétfőn a sztahánovista iskola kőművesbrigádját egyszerűen haza akarták küldeni, mert nem volt kitűzve a munkaterületük és anyagot sem készítettek elő számukra. Végül falazás helyett — kitűzéssel bízták meg őket, hogy előkészítsék maguknak a munkaterületet. — Még egy eset: Jónás építésvezető nem töltette fel földdel az alapot és emiatt a kőművesek csak egy kisebb részen kezdhettek falazni — mint ahogy a Maksszimenko-módszerben kellene.

*

...hogy Vajcs Sándor, a gyári telefonközpont építésvezetője, nem vigyáz a tervrajzokra — nem követeli meg a munkavezetőktől, hogy este vigyék be valamennyit az irodába. A múlt héten a födém tervrajzát hosszasan keresték (nem tudták volna nélküle megkezdeni a munkát) s végül a vasúti vágányok mellett találták meg. Vajjon elfogadható-e erre az az indokolás, amit Vajcs szaktárs mondott — hogy a tervrajzot elfújta a szél...?

## „Örülünk, hogy egy szobában lakik a brigádunk…"

Korán reggel vidáman beszélgetve öltöznek a Horváth-brigád tagjai. „Nagy napunk van ma fiúk — mondja Vajter bácsi —, be kell fejeznünk a betonozást — ma kell tovább dolgozunk munkaidő után is. — Nem maradhat meg holnapra, hiszen új munkát kezdünk."

— Te Faragó Jancsi, add ide már a lavórt, ne ábrándozz, — ma meg kell mutatnunk, hogy érdemesek vagyunk a legjobb brigád elnevezésre…

Ilyen beszélgetés folyik a brigádtagok között. Tizenheten vannak egy szobában, — és mind egy brigádba tartoznak. Január 20-a óta laknak együtt a 11. blvalyépületben.

Horváth Károly komoly, határozott brigádvezetésével sok eredményt ért már el a brigád, mely eredményhez kétségtelenül hozzájárul az, hogy körben, egy szobában laknak. Meg is látszik a munkájukon, soha senki el nem marad igazolatlanul.

Este, munka után megbeszélik a közös problémákat, ellenőrzik a brigádnaplót, megbeszélik a másnapi munkát, a hibák kijavításának a módját.

Örülünk, hogy egy szobában lakunk — mondja Nagy Károly, az egyik brigádtag, — ha bármikor szükség van ránk az építkezésen, a mi brigádunk készen van mindig — akár éjjel, akár hajnalban egy szóra ugrunk ki az ágyból és megyünk, hogy a munkában ne legyen fennakadás. Este közösen olvasunk, beszélgetünk. Megismerjük és megszeretjük egymást…

Az állványozóknál a Keresztes-brigád 170—180 százalékos teljesítményt ér el. Közös a munkájuk, de külön laknak a brigádtagok. Bizony sokszor úgy kell egymást keresni, ha valamit meg akarunk beszélni — mondja Balga elvtárs. Az egyetlen kérésünk, hogy a brigád egy helyen lakjon. — Ma is tovább dolgoztunk, nem voltunk a termelési értekezleten mindnyájan, — viszont ha együtt laknánk, este módunkban lenne megbeszélni ezt is, — nem a munkaidőnkből kellene elvonni, ha megbeszélésünk van… Politikai nevelésünk is, fejlődésünk is sokkal biztosabbá válna… Összeforrnánk mint egy család… jó nézni a Horváth-brigádot, akik közösen laknak és jól megszokták és megszerették egymást…

A termelésünk is emelkedne — igaz, most is elérünk 170 százalékot, de én valószínűnek tartom, hogy akkor a 200 százalékot könnyebben megtermelnénk. Reméljük, ezt a kérésünket az illetékesek rövid időn belül orvosolni fogják, és ezáltal sok brigád munkáját, fejlődését, szórakozását segítik elő.

*Muszka Margit*

## Figyelmeztetés a tánccsoportnak első sikerei után

### Az önelégültség, a primadonna-szellem megakadályozhatja fejlődését

A bemondó a függöny elé áll a Magyar Színház színpadán és bejelenti a következő számot: A Dunai Vasmű tánccsoportja… csak ennyit tud mondani, a felviharzó taps elnyomja szavait. Ez a taps nemcsak a táncolóknak szól, hanem minden pentelei dolgozónak. Felgördül a függöny, kipirult arcú fiúk és lányok könnyed, ének mozgással ropják az alföldi leány- és párostáncot.

Bemutatják táncaikon keresztül az építkezés lendületes munkáját, a gyorsan épülő várost és azt a vidám és boldog életet, ahogy élnek itt az emberek. Csupa szín, csupa mozgás a színpad. Igen jól fest a lányokon a sok szép új ruha. Elül a tapsvihar… sokszínű virág hull a színpadra. Táncosaink hangosan hoppoznak és vidáman fütyülnek. Felhangzik a penteli nóta a lányok ajkain:

*Pentelei leánybrigád, de csinos.*
*Az orcájuk, mint a rózsa, de piros..*
*Vígan rakják a téglából a falat…*
*Felépül égy emelet egy nap alatt.*

**Csütörtökön jól szerepelt a csoport.**

Megérdemelték a dicséretet. Forró szeretettel táncoltak a budapesti dolgozóknak. Csoportunk mindössze négy öt hónapja táncol. Fiatal átképzősökből és ifjúmunkásokból tevődik össze. Sok fáradságot és nehézséget kellett leküzdeniök, amíg felkerültek a budapesti bemutatóra. Sokat tanultak a többi csoportoktól — mondja Kis Zsófi. Látták, hogy hogyan táncolnak a nyírlugosi táncosok… meg a többiek. Milyen művészi felkészüléssel jöttek el az országos kultúrhétre. Felszínre hozták a már rég elfelejtett táncokat, amit szüleiktől és nagyszüleiktől tanultak.

Gondoskodtak a csoportról a kultúrhéten: a Gellért-szállóban voltak elszállásolva. Azonban a csoport tagjai nem viselkedtek méltóan a pentelei építkezés hírnevéhez. Feltárjuk a fogyatékosságokat is, hogy a csoport továbbra is jó munkát tudjon végezni.

**Vasárnapra fejükbe szállt a siker**

egyes táncosoknak. Így például Tóth Marikának, Ládi Irénnek és még egy párnak. *El voltak bizakodva*, hogy ők már igen jól táncolnak és ezért *az utolsó három nap már a próbákat sem tartották meg*. Nem jól sikerült a vasárnapi szereplés a Margitsziget gyönyörű szabadtéri színpadán. Veszélyes a primadonnaszellem! Ez nem viheti előre a csoport jó munkáját… Ugyancsak Tóth Marikánál nyilvánult meg, hogy *„nála nem táncolt senki jobban a csoportban…"* és ügyis elviszik őt a MEMOSZ hivatásos tánccsoportjába táncolni… „ahol dolgozni sem kell, csak táncolni…"

Vasárnap este a Gellért-szállóban akart a csoport egy bemutató-estet tartani, de Szabó Ferenc igen kevesellte a közönséget… *ötven embernek nem érdemes táncolni…*

**Nekünk nem primadonnákra van szükségünk…**

akik csak nagyszámú közönség előtt akarnak táncolni… A táncnak szívből, lélekből kell fakadni… hogy kifejezze a dolgozók érzelmeit. Mozdulatunkkal és kedvességünkkel, őszinte szenvedéllyel és odaadással kell szórakoztatni dolgozótársainkat. Csoportunknak sokat kell még tanulni, fejlődni, hogy olyan képzett táncosok legyenek, mint a nyírlugosi vagy a többi csoportok. Többet nem fordulhat elő olyan, mint a vasárnapi szereplés: ami nagyrészt a fegyelmezetlenségnek volt a következménye. Mi jólképzett táncosokat akarunk nevelni, akik megállják a helyüket a termelő munkában és magatartásukkal is példát mutatnak a többi dolgozónak.

Ezt kell bemutatni táncukkal, hogy elősegítsék dolgozóink szocialista nevelését, hogy táncaikkal kifejezőivé váljanak hatalmas, virágzó békeművünk felépítésének.

ZÁTONYI SÁNDOR

## Versenyre hívok valamennyi tehergépkocsivezetőt

Nagyszerű érzés tölt el bennünket, amikor Vasművünk fejlődését látjuk, azokat a győzelmeket, melyet Pártunk vezetésével érünk el — érezzük azt a gondoskodást és segítséget, melyet Rákosi elvtárstól kapunk.

Elhatároztam, hogy a tőlem telhető legjobb módon kifejezésre is juttatom ezért hálámat és felajánlást teszek augusztus 20-ra, alkotmányunk ünnepére.

Kihívom munkaversenyre az összes dunapentelei gépkocsivezető szaktársakat, melynek feltételei a következők:

1. Július 1-től augusztus 20-ig terjedő időre a gépkocsimra eső tervet a határidő előtt 10 nappal teljesítem.

2. Ezen idő alatt üzemanyagban az előző havi fogyasztáshoz viszonyítva 3 és fél százalékot takarítok meg.

3. Vállalom, hogy a szocialista megőrzésre átvett gépkocsim ez alatt az idő alatt hibamentesen fog futni.

Fentieket olymódon fogom elérni, hogy a gépkocsira beosztott rakodó segédmunkás szaktársakkal közösen dolgozva, őket mindenben segítve — a szállítandó anyagok, takarékos, selejtmentes fel- és lerakása mellett — a munkaidő minden percét kihasználva, egymás segítségére leszünk.

A megengedett sebességnél gyorsabban nem közlekedek — gépkocsimat is védem és annak hibásodását megfelelő karbantartás mellett fogom kiküszöbölni.

Remélem, a dunapenteli gépkocsivezetők elfogadják kihívásomat. És ebben a versenyben akármelyik gépkocsivezető is lesz a győztes: minden esetben a magyar nép győzelméhez járul hozzá — békeművünk határidő előtti felépítéséhez!

HELMLE ANDRÁS,
(Épületanyagfuvarozó V. gk.-vezetője.)

DUNAI VASMŰ ÉPÍTŐJE,
az MDP Dunai Vasmű építkezése pártbizottságának lapja.
Felelős szerkesztő: Lombos Ferenc
Szerkesztő: Fürtes János
Szerkesztőség: Dunai Vasmű építkezése 7. kocka
Felelős kiadó: Hocsa László
Nyomatott a Szikra Lapnyomda körforgógépein
Budapest, VIII., József-körút 5
Felelős vezető: Kulcsár Mihály.

## Jelentkezz az ipari technikumra

Pártunk és kormányzatunk nagy súlyt helyez a műszaki közép- és felső káderek képzésére. Már a most következő tanévben is sokezer dolgozó tanul a dolgozók ipari technikuma esti tanfolyamain.

A DUNAI VASMŰ dolgozói számára is megnyílnak az esti tagozatok a következő iskolai évre. A közoktatásügyi minisztérium az erőgépgyártási és mélyépítőipari (útépítő) tagozatok megnyitását már engedélyezte. Kellő számú jelentkező esetén megindulhatnak a magasépítő, elektromosipari tagozatok is. A dolgozók ipari technikuma tanítási ideje négy év.

Évente szeptember közepétől, június közepéig tart a tanítás, heti négy napon —, munkaidő után. A tananyag és képesítés ugyanaz, mint az ifjúsági tagozaton. A négy év elvégzése után a hallgatók technikusi (érettségi) képesítést kapnak. Tanulmányaikat a műszaki egyetemen folytathatják tovább, vagy az üzemben technikusi munkakört tölthetnek be.

Az iskola elvégzése teljesen ingyenes, sőt a dolgozók állama különböző kedvezményeket (tanszersegély, munkaidő kedvezmény) biztosít, amelynek évi értéke többezer forint.

A DOLGOZÓK ipari technikumába jelentkezhet minden dolgozó, aki segédlevéllel (átképzős igazolvánnyal) vagy munkakönyvvel igazolt 2 éves szakbavágó gyakorlattal rendelkezik, 17. életévét szeptember 1-ig betölti, de a 45. életévét még nem töltötte be. A felvételi vizsgák augusztus közepén lesznek. Ezt megelőzőleg öthetes előkészítő tanfolyam indul, amelynek tananyaga az alapismeretek felújítása. Ez az előkészítő tanfolyam július 12-én indul. A jelentkezés határideje június 30-a. Jelentkezési lapot kérni és felvilágosítást kapni a városi (műszaki) könyvtárban lehet, minden nap délután 5 órától 8 óráig. A jelentkezési lapot az üzemi bizottsággal láttamoztatva ugyanoda adják vissza június 30-ig.

## Kampa Magdi rendszeres edzéssel készül az MHK-próbára

*Építkezésünkön megindultak az MHK-tréningek, kezdődnek a próbázások. Sportolóink szívós edzésekkel készülnek a próbázásokra. Felmerül a kérdés, hogyan készülünk fel az MHK-ra, hogy jó eredményeket érjünk el? Ezt elmondja nekünk Kampa Magdolna, gépkezelő.*

*A betonkeverő mellett áll, munkaidő után tisztogatja a gépét.*

*— Körülbelül három hónapja foglalkozom a magasugrással —, sportot mindig szerettem —, de jó eredményeket csak most értem el. Versenyen eddig csak 135 cm-t értem el, de az egyik tréningen 142 cm-t is ugrottam már. Persze nem mindig sikerül… „Hogy miért?… hát az edzések körül hibák vannak, nem gyakoroltam rendszeresen. Sokszor nem volt kedvem, máshová mentem, vagy egyszerűen lusta voltam eljönni, hogy elmenjek az edzésekre. De láttam a magam példájából, hogy ez nem helyes. Így nem mehet jól az ugrás, nem fejlődhetek. Most már rendszeresen gyakorlok.*

*Igaz, hogy van egy és más elfoglaltságom a munkán kívül, na meg aztán a faluban lakom. Hogyan gyakorolok mégis? Ha hazamegyek, kipihenem magam, s utána körülbelül félórát fordítok erre. No, meg edzésre is járok.*

*Nagyon várom már az MHK próbázásokat. Tavaly is résztvettem, de most sokkal jobb eredményeket akarok elérni. Főleg az MHK miatt tréningezek most. Ebben a mozgalomban — úgy gondolom — minden sportolónak részt kell venni — kötelessége —, de nemcsak a sportolóknak, hanem az építkezés többi dolgozójának is, és minél több fiatalnak.*

*Arra a kérdésre, hogy milyen reményekkel indul a próbázásokra, nevetve válaszol: Remélem jól sikerül minden. Most már a rendszeres edzésben sincs hiba. Persze, ha eddig is komolyan vettem volna sokkal jobb lenne. Mert mi a titka a próbázások sikerének? Jól fel kell készülni rá — mondja komolyan.*

*Én igyekszem — vallja be — csak ha nem sikerül valami, mérges leszek magamra és elmegy a kedvem a dolgoktól. Persze ez nem jó így… De megígérem, hogy az MHK sikere érdekében változtatok ezen. Közben már hazafelé indul, tréningre.*

*Sok sikert kívánunk az MHK-ral — búcsúzunk tőle és a többi fiataltól. — Viszontlátásra az MHK-pályán!*

*NÉMETH FERENC*

# BESNITZ JÓZSEF ÚJÍTÁSÁNAK PANASZAI

*Én vagyok a hetvennyolcas újítás. Engedjék meg, hogy elmondjam rövid, de szenvedéssel teli életemet. Január közepén születtem, Besnitz József vasbetonszerelő agyában. Rá nem panaszkodhatok, nála jó sorom volt. Dédelgetett, papírra rajzolt, szépítgetett, tökéletesített rajtam, gyönyörködött bennem. Brigádja tagjaival így beszélt rólam: „Meglátjátok, mennyire megkönnyíti majd a munkánkat."*

*Besnitz elvtárs február 13-án beadta az újítási irodára az engem ábrázoló rajzokat, melyeket esténként készített nagy gondossággal. nehézmozgású, a gömbvasaktól rozsdás színű kezével. „Nézzék meg, hogy megvalósítható-e" — mondta Krenovits elvtársnak, az újítási felelősnek. Ebből azonnal megértettem, hogy még nem biztos, élni fogok-e tovább, vagy sem. A nevemet beírták a vendégkönyvbe. „Két irányban mozgatható kézi vashajlítógép." Társaim ijesztő történetekkel rémítgettek. Azt mondták, hogy a nagy könyv, amibe beírták a nevemet, nem is vendégkönyv. Hiszen a vendégek egyik nap jönnek, a másik nap mennek — közülük meg sokan már szeptember, október óta „laktak" az újítási osztályon.*

*A legközelebbi újítóbizottsági értekezletre bevittek. Bevallom őszintén, remegve, izgatottan vártam, mit döntenek a sorsom felett. De kár volt izgulnom, mert azt mondták, hogy életképes, megvalósítható vagyok — tehát valódi, felnőtt újítássá avattak. Azt gondoltam, most már sikert sikerre fogok halmozni, —, hogy hamarosan kitörlik nevemet a vendégkönyvből (hiszen a panaszkodók között volt néhány végleges lakó is, jónéhány megsértett, „elutasított").*

**Reményeim nem teljesedtek.**

*Múltak a hetek és én még mindig ideiglenes lakóhelyemen voltam. Meg kell mondanom, hogy erről nemcsak Klenovits elvtárs tehetett. Ő hetenként többször is a hóna alá vette rajzaimat és vitte a gépészeti osztályra. Grabovszki elvtárs mindig elutasította őt. „Nem érünk rá újításokkal foglalkozni." Az „öreg Klenovits bácsi" hiába vitatkozott vele. „Otthon" idegességében többször így kiabált: „Ezt nem lehet tovább tűrni, a gépészeti osztály szabotálja az újítások elkészítését." Egy hónapig harcolt azért, hogy legyártsanak. Grabovszki szaktárs végre átvette a megrendelést, de a további sorsommal nem törődött. Borzalmas, mi történt velem! Képzeljék el, acél helyett közönséges vasból gyártották a befogópofámat.*

*Mire ennek a híre feljutott az újítási irodára, Klenovits már nem volt ott. A sok szívroham „nagyon megártott neki", betegállományba ment. Helyén March Márk ült.*

**A gépészeti osztályon feleslegesnek találták és így lett belőle újítási felelős.**

*Az egy hónap alatt, amíg ezt a tisztséget viselte, alig intézett el valamit. Besnitz elvtárs panaszát is feljegyezte, de a papírt azonnal a fiókjába süllyesztette, hogy soha többet ne vegye elő.*

*Az őt követő újítási felelős, Agai elvtárs azonnal a gondjaiba vett. Ő is a gépészeti osztályról jött. Végre valami jót is kaptam a gépészettől. Agai elvtárs megrendelte, hogy a befogópofámat készítsék el acélból. Grabovszki szaktárs azonnal visszautasította: „nincs hozzá anyagunk". Az újítási felelős így válaszolt: „van hozzá anyagotok, tudom jól. Nézd meg a gépészeti osztály raktára előtt fekszik egy acélrúd. Abból vágjatok le egy darabot és esztergáljátok meg": Agai elvtárs továbbra is ellenőrizte, hogy foglalkoznak-e velem. Következőket tapasztalta: A telefonbeszélgetés után két napra le volt vágva az acéldarab, újabb két nap múlva a heves sürgetés után feltették az esztergapadra. Kislévay szaktárs munkavezető levette a gépről, hogy ennél sürgősebb az ő munkájuk. Egyedül az vigasztal, hogy más újításokat soronkívül csináltat meg. Pl. a saját újításából, a csillefogó-macskából tíz darabot gyártatott le —, alig, hogy elfogadták újításnak. — Néhány napig még hol feltették az esztergára, hol levették róla — s azután átküldték az újítóműhelybe.*

**Furcsa hely ez az újítóműhely.**

*Alig nagyobb, mint egy konyha. A felszerelése nagyon szegényes, három satu, egy fűrész, egy lemezolló, három kalapács, két csavarhúzó és egy harapófogó, minden méretből csak egy csigafúró, reszelők és menetfúrók: ez a szerszámkészlet. Egy nagyobb szerszámosládában elfér az egész. Két lakatos és egy segédmunkás dolgozik velük. A lakatosok nem fogadták szívesen a hozzám tartozó acélhengert. „Fúrógépen néhány óra alatt kivághatták volna a közepéről a „nútot", nekünk viszont egy hétig fog tartani." Igaza lett a lakatosnak. A befogópofám egy hétig szenvedett a satuba szorítva. A lakatos kicsi kézifúróval egész sor lyukat fúrt belé és magakészítette vágóval véste ki a rést. A gépészeti osztály miatt így újból egy héttel később kerülhettem ki a gyárépítkezés vastelepére.*

*Nem Besnitz szaktársnál, hanem Tóth szaki brigádjában álltam munkába. Ők még nem ismertek, de hamar megszerettek és büszkén hallgattam dicséretüket: „Kétszer annyi vasszálat tehetünk ebbe a gépbe, mint a régiekbe. Nem kell annyit forgatni a vasat és így jóval gyorsabban, megy a hajlítás. És sok lemezvasnak még a törését is elvégezhetjük vele."*

*Tudom, hogy szívesen fogadnának a többi vasbetonszerelők is. Úgy kellene, hogy legalább húsz példányban és több méretben legyártsanak. De nem hiszem, hogy erre hamarosan sor kerül.*

**A gépészeti osztály vezetői nem vállalják ezt a munkát.**

*Arra gondolni sem lehet, hogy a kísérleti műhelyben dolgozzanak rajtam — hiszen ott még a benzinmotoros felvonó gázszabályozója, az összecsukható kisbakállás és a rázórosta a habarcsszivattyúhoz és még sok más újítás arra várnak, hogy kísérleti darabot készítsenek belőlük. Agai elvtárs már nem is akar engem a gépészeti osztályra küldeni, mert úgy járnék, mint egy másik legyártandó újítás — átküldenének a rosszul felszerelt, túlterhelt kísérleti műhelybe. Már azon gondolkozik, hogy másik vállalatnál rendel meg több példányban, hogy minél hamarabb, minél több vasbetonszerelőpadon ott lehessek és könnyíthessem a vasbetonszerelők nehéz munkáját.*

*Mindennek az az oka, hogy Bosán és Grabovszki szaktársak, a gépészeti osztály vezető emberei ahelyett, hogy segítenék, akadályozzák az újítómozgalom fejlődését. Például nemrégiben ötletnap volt a gépészeti osztályon. Grabovszki és Bosán szaktársakat is meghívták erre. De ők az értekezlet megkezdése előtt a széken hintázva, kényelmes üldögélés közben kijelentették, hogy ők bizony nem érnek rá ötletnapra menni. Az ötletnapon nagyon sok hasznos újítási javaslat hangzott el. Vajjon Grabovszki és Bosán meg fogják-e valósítani ezeket, amikor meghallgatni sem akarták.*

*— Hát ezt érdemeltem én és társaim a többi újítások a gépészeti osztály vezetőitől?!…*

SOLYMOSI LAJOS

## SPORTHÍREK

Június 12-én kezdődött Dunapentele város első kiírású asztalitenisz csapatbajnoksága. A küzdelmek három csoportban folynak. Minden csoportban hatalmas küzdelem alakult ki a döntőbe jutásért. Az egyes csoportok első helyezettjei az eddigi 2 hét eredményei szerint:

1. csoport: I. Mélyépítő V. A) csapata 18:0.

2. csoport: I. Vízvezetékszerelő V. II. 27:16

3. csoport: I. Vízvezetékszerelő V. I. 18:6

Minden csoportból az első két helyezett jut a döntőbe. A döntők sorsolása e hó 18-án, a városi TSB helyiségében folyt le. A mérkőzések rendje és időpontja ugyanitt kifüggesztve ad részletes tájékoztatást.

A sajtóiroda felhívja a dolgozók figyelmét, hogy új helyiségébe, VI/1 szekcióba költözött (szállítási osztály irodájával szemben). Telefonszám: 196. Mindenemű bel- és külföldi lapok, folyóiratok előfizetési helye.